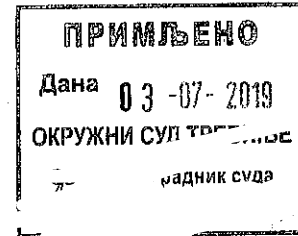

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 15 0 U 003119 17 Uvp
Banja Luka, 26.6.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija: Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Ljiljane Bošnjak Glizijan i Svjetlane Knežević, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Snežane Crnojević, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja za borbu protiv korupcije „Transparency International“ Bosna i Hercegovina (u daljem tekstu: tužilac), zastupanog po Srđanu Blagovčaninu, predsjedavajućem Odbora direktora, protiv odluke broj: 6276 od 5.8.2016. godine MH „Elektroprivreda Republike Srpske“ MP AD Trebinje, ZP „Hidroelektrane na Trebišnjici“ AD Trebinje, Obala Luke Vukalovića br. 2, Trebinje (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu slobodnog pristupa informacijama, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Trebinju broj: 15 0 U 003119 16 U od 21.12.2016. godine, u sjednici vijeća, održanoj 26.6.2019. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca da se tuženi obaveže nadokanditi troškove upravnog spora.

Образложење

Pobijanom presudom je odbijena tužba, izjavljena protiv osporenog akta, bliže navedenog u uvodu ove presude, koji predstavlja odgovor tuženog na dopis (žalbu) tužioca, izjavljenu na odgovor tuženog od 15.7.2016. godine, a u tom odgovoru tuženi se poziva na dopis broj: 4341 od 6.6.2016. godine i broj: 5650 od 15.7.2016. godine, u kojem je pozvao tužioca da odredi predstavnika, koji bi, nakon uvida u obimnu dokumentaciju izvršio odabir onih dokumenata, koji su tužiocu interesantni za umnožavanje, sa tvrdnjom da na taj način nije odbio pristup informacijama, zbog čega nema osnova ni za podnošenje žalbe, shodno članu 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 20/01, u daljem tekstu: Zakon o SPI), s obzirom da je žalba dozvoljena samo u slučaju kada je zahtjev za pristup informaciji odbijen.

Odbijanje tužbe nižestepeni sud je obrazložio navodima da je tužilac zahtijevao dostavljanje informacija od tuženog dana 28.4.2016. godine, a koje su se odnosile na: kopije svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga, zajedno sa pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora, koje je tuženi zaključio u bilo kojem postupku u toku 2015. godine; kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta preduzeća ZP „HET“ AD Trebinje i spisak svih zaposlenih u tom preduzeću, koji se nalaze u radnom odnosu, nezavisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa; da je tuženi, dopisom broj: 4341 od 6.6.2016. godine, pozvao tužioca da odredi svog predstavnika, koji bi, u prostorijama tuženog, izvršio neposredan uvid u svu dokumentaciju koja ga interesuje, a potom bi se izvršilo umnožavanje dokumentacije; da je tužilac dopisom broj: FOI 140 od 29.6.2016. godine ponovo zahtijevao dostavljanje svih traženih informacija na adresu tužioca, ili na email adresu u kopiranom obliku, sa tvrdnjom da bi dolazak predstavnika, tužioca izložio bespotrebnom trošku novca i vremena;

da je tuženi, dopisom broj: 5650 od 15.7.2016. godine, ponovo obavijestio tužioca da predlaže neposredan uvid u dokumenta, s obzirom na obimnu dokumentaciju, da je proces umnožavanja složen i dugotrajan, pa je predložio odabir dokumenata; da je na taj dopis tužilac izjavio žalbu, pa se tuženi izjasnio osporenim aktom na te navode, sa tvrdnjom da nije odbio zahtjev za pristup informacijama i da nema mjesta žalbi. Nižestepeni sud je zaključio da se u konkretnom slučaju ne radi o odbijanju pristupa informacijama, već naprotiv o prijedlogu da za obje strane u prihvatljivo vrijeme, tužilac izvrši uvid u dokumentaciju, izvrši odabir potrebnih dokumenata za umnožavanje, tuženi odredi troškove umnožavanja i nakon izvršene uplate, tužiocu obezbijedi odabrana dokumenata, sve kako je to propisano članom 14. stavom 2. Zakona o SPI, odnosno da je tuženi odobrio pristup traženim informacijama, iskazujući spremnost da udovolji zahtjevu tužioca.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac osporava njenu zakonitost iz razloga propisanih u odredbi člana 35. stav 2. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS). Tvrdi da je tuženi nepravilno postupio s obzirom da je imao obavezu u smislu člana 14. stava 3. Zakona o SPI da donese rješenje, kojim odbija zahtjev u cjelosti ili djelimično, pa da navedeni zakonski osnov za izuzeće određenih informacija, što sve osporeni akt nema, a što je nepravilno podržao nižestepeni sud pobijanom presudom, zbog čega da je pogrešan zaključak u pobijanoj presudi da se u konkretnom slučaju ne radi o odbijanju zahtjeva. Upućuje na sadržaj člana 14. stav 2. Zakona o SPI, u kojem su predviđena tri načina pristupa informacijama kod javnog organa, a koju će zahtijevati stranka, zavisi od stranke, a ne od javnog organa, pa kada je tužilac tražio dostavljanje informacija u kopiranom obliku, na poštansku, ili elektronsku adresu i kada tuženi to nijem izvršio, postupao je suprotno navedenom članu. Posebno ističe da to što je za tuženog dostavljanje traženih informacija bio obimajn posao, nije razlog za odbijanje zahtjeva, što sve smatra nezakonitim postupanjem, jer nije bez odlaganja dostavio zahtijevane informacije. Zbog navedenog predložio je da se zahtjev uvaži, pobijana presuda ukine i predmet vrati nižestepenom sudu na ponovno odlučivanje, a da se m tuženi obaveže da nadokandi troškove upravnog spora.

U odgovoru na zahtjev tuženi osporava sve navode zahtjeva, sa tvrdnom da je tuženi odobrio pristup informacijama, a da je jedino neslaganje između stranaka nastalo oko načina obezbjeđivanja tražene dokumentacije, te da je tužilac iskazao nezainteresovanost za ostvarivanje svog prava, čime zloupotrebljava pravo zaštićeno Zakonom o SPI, a sa namjerom da je javni organ obaveže na kopiranje obimne dokumentacije, bez naknade. Tvrdi da ni jedna informacija nije izuzeta i da je zahtjev prihvaćen u cjelosti, te da su ti navodi u zahtjevu irelevantni, zbog čega predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev i spise predmeta, na osnovu člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio, kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Pravilno je nižestepeni sud zaključio da se u konkretnom slučaju ne radi o odbijanju pristupa informacijama, jer se tuženi nije oglušio na postavljeni zahtjev tužioca, a evidentno da je tužilac zatražio dostavljanje obimne i složene dokumentacije, čije kopiranje zahtijeva troškove vremena i materijalne izdatke, pa je predlagao tužiocu da u prihvatljivo vrijeme za obje stranke, imenuje predstavnika za neposredni pregled dokumentacije, a potom i za odabir dokumentacije za umnožavanje, nakon čega bi se tužilac obavezao da plati troškove umnožavanja, na što sve tužilac nije bio spreman, kako to proističe iz njegovog dopisa broj: FOI 140 od 29.6.2016. godine. U tom dopisu tužilac obavještava tuženog da bi dolaskom

njegovog predstavnika tužilačka strana bila izložena bespotrebnom trošku novca i vremena, pa je takav stav tužioca prema traženim informacijama pravilno tretirao nižestepeni sud kao pasivan stav u odnosu na spremnost tuženog da omogući pristup svim traženim informacijama. U tom pravcu je pravilno postupanje tuženog, koji shodno članu 14. stavu 2. Zakona o SPI obavještava tužioca dopisom o mogućnosti ličnog pristupa informacijama u njegovim prostorijama, a potom i o mogućnosti umnožavanja, nakon procjene troškova i uplate, s obzirom da je umnožavanje zatijevanih informacija složeno i dugotrajno, što sve nije prihvatio upravo tužilac. U tom pravcu je nižestepeni sud pravilno zaključio da predlaganje načina pristupa informacijama ne predstavlja odbijanje traženih informacija zbog složenosti, s obzirom da je to i za tuženog iziskivalo veliko dodatno angažovanje i trošak, dok se tužilac ponašao nadalje nezainteresovano, pa se sa datim razlozima pobijane presude, saglašava i ovaj sud. Zato nisu osnovane tvrdnje u zahtjevu da je na stranci, koja zahtijeva pristup informacijama, mogućnost izbora načina pristupa, jer je to upravo rezervisano pravo na strani javnog organa, koji odobri pristup informacijama, koji je u obavezi da tada obavijesti tražioca informacija o mogućnosti ličnog pristupa u prostorijama javnog organa, o mogućnosti umnožavanja informacija o trošku podnosioca zahtjeva, a tuženi ima obavezu priložiti kopije traženih informacija, kada se radi o slučaju predviđenom članom 16. Zakona o SPI, tako da je samo deset stranica kopiranog materijala besplatno.

Kod takvog stanja stvari, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi, predviđeni odredbama člana 35. stava 2. ZUS, zbog čega je zahtjev odbijen, na osnovu odredaba člana 40. stav 1. tog zakona.

S obzirom da je zahtjev za vanredno preispitivanje odbijen, tužilac nema pravo na naknadu troškova postupka, pa se zahtjev odbija kao neosnovan, na osnovu odredbe člana 49. i 49. a) ZUS, u vezi sa odredbom člana 397. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03-61/13), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu odredbe člana 48. ZUS.

Zapisničar
Snežana Crnojević

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravk ovjerava
rukovodilac sudske uprave
Amila Pocrnić